

skaplig fot med hövdingarna och förebygga tråkigheter, att ta reda på deras inre förbund och så vidare. Det är därför jag fått använda så mycket tid till att övervaka den lagliga sidan av ert giftermål med shejk Ibrahim. Jag skulle vara shejk Ibrahims högra hand i den saken. Och om jag berättade för er vad jag fått veta, skulle ni naturligtvis genast brutit er förlovning...

»Ja, naturligtvis!»

»Ja, och hur skulle jag då kunnat fullfölja min mission? Jag skulle fått shejk Ibrahim till fiende, jag skulle motarbeta min regerings politik här ute... Jag talar inte som individ utan som fransk undersäte, fransk soldat. Ni vet att personligen gjorde jag allt för att övertyga er...»

Louise avbröt honom. »Ni är logisk som alltid, major Lepine! Och jag tror att jag förstår er. Och jag — jag skulle förtjänat mitt öde.»

För hennes inre stod bilden av shejk Ibrahims vackra, vänliga gamla ansikte. Hon hörde hans röst: »Den gamle är alltid er vän, min dotter.» Shejk Ibrahim som hon litat till... Hennes spänning gav vika i hysteriskt skratt.

När Lepine lyckats lugna henne, började de tala om vad de närmast skulle ta sig för. Louise skulle skriva till shejk Ibrahim så snart hon kommit till Algiers och skicka brevet till hans hus i staden, där det fick ligga och invänta hans ankomst. Och när brevet var ivägsant — inte förr — skulle hon tala med Rose och Henrietta.

Lepine begrundade hennes ord. »Jag kommer över till Villa Celeste i övermorgon på förmiddagen för att tala med madame Travers. Under mellantiden skall jag tänka efter — det går en båt till Europa dagen efter...»

»Menar ni att vi måste lämna Algiers genast?»

»Det vore nog det rådligaste. Men allt det där får jag tala med madame Travers om. Ni har nog, stackars barn, med det svåra brev ni måste skriva. Resten får ni lämna åt oss, som är äldre och starkare.»

Louise tänkte att något ännu värre än att skriva brevet förestod henne. Men det kunde han ju inte veta.

Som väl var, fick hon tid att sköta sina egna åligganden, när de kommo fram. Rose och Henrietta tänkte bada och vila. Hon satte sig i sitt lilla rum och började nästan genast skriva. Major Lepine hade givit henne några goda råd, och hon skrev lugnt och utan att ändra. Hon bekände hur skamsen hon kände sig över att ha burit sig så illa åt mot shejk Ibrahim och hans son. Hon hade ingen ursäkt att komma med —

det var bara det att hon under vistelsen ute i oasen insett hur omöjlig en förbindelse mellan henne och shejk Ali var. De voro av allt för skilda raser — ett äktenskap skulle utan tvivel bli olyckligt. Särskilt betonade hon olikheten i religion — major Lepine hade sagt henne att det säkert skulle göra intryck på shejk Ibrahim.

Hela brevet andades respekt och tacksamhet mot shejk Ibrahim — det var skrivet just så, som hon skulle skriva, innan hon visste om shejkens dubbelspel. Hon betonade sin tacksamhet, sin uppskattning av den ära och den vänlighet de visat henne. Men hon lämnade ingen möjlighet till missförstånd öppen. Brytningen skulle vara ofrånkomlig efter detta brev. För en flicka på tjuogoett år var det ett mästerverk.

När brevet var förseglat, tog Louise smaragdringen från sitt finger, tillsammans med diademmet och Halsbandet skulle det återsändas till givarna. Det gjorde ont i henne. Hon mindes shejk Alis varma, ärliga, ömma förälskelse. Hon mindes alla de små tecken på hans uppmärksamhet, hans omtanke. Käre shejk Ali!

Hon skulle aldrig glömma dessa bägge söner av öknen, av ett annat folk, en annan uppfattning av livet. Trots allt hade de givit henne något, som ingen annan gjort — vänlighet, hänsyn, kärlek. Och hon lönade dem grymt. Men det kunde inte ske annat. Minnet av minuten i shejk Alis armar kunde ännu väcka samma avsky hos henne.

När hon sett portvakten i Villa Celeste ge sig av med brevet och paketet till shejk Ibrahims hus, gick hon upp för att tala med Henrietta och Rose.

De hade bägge badat och sutto svala och uppfriskade i Henriettas rum och gingo igenom den post, som kommit under deras frånvaro. Louise bar fortfarande samma klänning som hon rest i.

»Men, Louise, har du inte bytt än!» utbrast Rose. »Vad har du gjort hela tiden?»

Louises ansikte hade ett fast, oryggligt uttryck som oroade Henrietta. »Hur är det fatt?» frågade hon.

Louise stängde dörren bakom sig och såg från den ena till den andra. »Mamma — Rose — jag har kommit för att säga er att jag inte ska gifta mig med shejk Ali.»

»Att du inte...?» Henrietta gapade.

Rose drog djupt efter andan. Ett ögonblick var det tyst. Så sade Henrietta: »Vad i all friden menar du?»

»Precis vad jag säger», svarade

Louise. »Jag är ledsen, mamma — men jag kan inte gifta mig med honom!»

»Du kan inte gifta dig med honom? Har du blivit tokig?»

»Nej, jag har fått mitt förstånd tillbaka.»

»Du...!» Henrietta lyckades behärska sig och fortsatte i lugnare ton: »Vad är nu det här för dumheter, Louise? Förklara dig! Har du grålat med shejk Ali?»

»Neej, vi har inte grålat. Jag har bara upptäckt att jag inte kan gifta mig med honom.»

»Det är lite för sent att upptäcka det nu», svarade Henrietta med ett försök att vara mild. »Det är inte likt dig att vara så här dum och lynnig, Louise. Naturligtvis ska du gifta dig med honom!»

»Nej, mamma, det ska jag inte. Jag är ledsen över att ställa till bråk för dig och Rose och för alla andra. Men jag kan inte!»

»Du ska!» skrek Henrietta, som nu förlorade tålmodet. »Tro du du kan dra dig ur spelet nu! När allting är klart, alla papper underskrivna och förlovningen tillkännagiven! Och varför skall du bryta? Du var ju så lycklig förut — och du bestämde dig av egen fri vilja — var tyst, Rose!» tillade hon, när dottern försökt få ett ord med.

Louises lugna blick vilade på Henriettas ansikte, och den äldre kvinnan måste vända bort ansiktet. Men hon fortsatte: »Du har givit ditt ord! Du kan inte bryta det! Vad har hänt? Det tycks ha tagit dig lång tid att komma underfund med att du inte kan. Det gjorde du inte under vårt förra besök i oasen.»

»Nej», sade Louise, och hennes bleka ansikte blev ännu blekare. Hennes mun darrade, men rösten var stadig. »Men den här gången försökte shejk Ali kyssa mig, och då visste jag. Hade det — det hänt, tror jag jag skulle tagit livet av mig!»

Återigen lät Rose höra ett litet rop, ett andlöst: »Å!»

»Tig!» sade Henrietta till henne och fortsatte, vänd mot Louise: »Du dumma varelse! Var det alltihop — att han tog dig i famn! Å, du oskyldiga lilla lamm, det är precis vad varje ung flicka känner, det är bara blyghet...» Hon tystnade. Louises blick vek inte från henne. Den var sorgsen och lite hänfull.

»Det där är — dumt, mamma», sade hon. »Det vet du. Shejk Ali är arab. Det var inte blyghet. Jag förstod bara att jag inte kunde gifta mig med honom. Jag vill inte göra det.»

(Forts. i nästa nr.)